

Forbundsformand
Kim Østerbye

3 Leder

4 Arbejdsmiljøet står øverst på dagsordenen i de næste to år

8 Familien bliver større

10 Fyldt i arresthuse og fængsler

11 Ny HR-vision sætter fokus på den enkelte medarbejder

12 Refleksion i Trondheim

14 Piger på prøveløsladelse – tilbage i fængsel

17 Krimikvinder

20 Debat

23 Navne

24 Fængselsforbundsbank

Forsidebillede:

Forbundsformand Kim Østerbye åbner kongressen i Nyborg den 25. maj 2009.

Udgivet af Dansk Fængselsforbund
Ramsingsvej 28 A, st. th.
2500 Valby
Tlf. 7255 9976 - Fax 7255 9990
www.danskfaengselsforbund.dk

Redaktion: Forbundsformand
Kim Østerbye (ansvh.)

Redaktør: John Rasmussen
Talosvej 7, 2770 Kastrup
Tlf. 3250 2037 - Mobil 4074 1487
E-mail:
fagblad@danskfaengselsforbund.dk

Layout, produktion og tryk:
Imprint Grafiske Løsninger
Thurøvej 8 · 4700 Næstved
Tlf. 5572 6692 - Fax 5572 7320
imprint@imprint.dk
www.imprint.dk

ISSN: 0902-8897

Indlæg til Fængselsfunktionæren:
Artikler modtages på CD-rom, gerne med udskrift eller pr. e-mail. Husk at angive navn, stilling og tjenestested i tilfælde af spørgsmål fra redaktionen. Indlæg til »Debat« må max. være på 750 ord eller 4500 tegn incl. mellemrum. Foto modtages gerne. Hvis de ønskes retur, bedes det anført.

Indlæg senest den 14. i måneden før optagelse.

Artikler og læserindlæg er ikke nødvendigvis et udtryk for redaktionens holdning eller forbundets mening.

Vi vender tilbage til LO

LEDER

Af Kim Østerbye,
formand for
Fængselsforbundet

Vores veje skiltes i 1970 - nu mødes vi igen: Fængselsforbundet og LO.

Det fortaber sig lidt i tågerne, hvorfor vi gik fra hinanden. Det var noget med ulighed i parforholdet. At den ene part ikke interesserede sig voldsomt for tjenestemændenes vilkår. Og at den anden part syntes, at den ene part var vel meget rød.

Det er heller ikke så vigtigt, hvad der skete for 40 år siden. Det, som har betydning, er, at Fængselsforbundet nu igen bliver medlem af LO, fordi vi mener, at det er en fordel at være medlem.

Medlemskabet bliver en kendsgerning, efter at de delegerede på Fængselsforbundets kongres i maj stemte ja til forslaget.

Som jeg ser det, er det en god beslutning. Mange af de problemer som vi slås med i Kriminalforsorgen, er jo ikke unikke for vores arbejdsplads. Dårligt psykisk arbejdsmiljø, nedslidning og stress er for eksempel et problem på mange af landets virksomheder.

Fremover sidder vi med i ledelsen af LO på lige fod med forbund som Dansk Metal, 3F og FOA. Det betyder, at vi får indflydelse på de emner, som fagbevægelsen tager op.

Via LO vil vi kunne tale vores sag ikke blot på egne vegne, men for alle de 1,2 millioner danskere, som er medlem af landsorganisationen.

Det er oplagt, at vi især forsøger at gøre vores indflydelse gældende i forhold til arbejdsmiljøet. Ikke mindst fordi at vi besluttede på kongressen i maj, at arbejdsmiljøet skal være vores primære fokusområde i de næste to år.

Blandt medlemsskaren i LO er der også omkring 70.000 statslige ansatte og cirka 25.000 tjenestemænd. Det betyder, at der er forbundsfæller i landsorganisationen med samme ansættelsesvil-

kår som os. For eksempel Jernbaneforbundet.

Det vil være en stor fordel for os i de kommende år. Alt tyder nemlig på, at vores tjenestemandsvilkår kommer under yderligere pres.

På samme måde vil vi kunne trække på LO, når vi skal forsvare vilkårene for vores tillidsrepræsentanter. Hvis det står til LO's formand Harald Børsting – som er gammel tillidsmand på en fiskefabrik ved Limfjorden – så må vilkårene ikke forringes med en millimeter. Det er vi helt enige i.

LO-medlemskabet har også en række praktiske fordele for Fængselsforbundet. Vi må jo sande, at vi er et lille forbund. Derfor ser vi frem til at få adgang til LO's store kursusprogram, og at vi vil kunne trække på råd og bistand fra LO's store ekspertgruppe af jurister og økonomer.

Jeg tror med andre ord, at det bliver til gavn og nytte for begge parter, når vi nu genoptager vores parforhold. Vi vil bygge det på fælles værdier om solidaritet og fællesskab. ■

Arbejdsmiljøet står øverst på dagsordenen i de næste to år

På forbundets kongres i maj blev der blandt andet diskuteret arbejdsmiljø, medlemskab af LO og et nyt forbundsnavn.

Selvom der er sket forbedringer af arbejdsmiljøet i nogle af landets fængsler og arresthuse, så er der stadig stort behov for forbedringer. Derfor bliver et bedre arbejdsmiljø også et pejlemærke for Fængselsforbundets arbejde i den kommende kongresperiode.

Det blev besluttet på Fængselsforbundets 4. ordinære kongres den 25. og 26. maj på Hotel Nyborg Strand. Blandt beslutningerne var også medlemskab af LO og ændring af forbundets navn.

Formand Kim Østerbye understregede i sin beretning, at der er sket mange positive ting omkring arbejdsmiljøet i løbet af de to år: "Politikerne har for eksempel afsat en del penge til arbejdsmiljøet i flerårsaftalen, der er kommet fokus på bedre ledelse og snart begynder den nye grunduddannelse for fængselsbetjente," sagde han.

Alligevel er det ikke nok: "Direktøren kalder Kriminalforsorgen for verdens bedste fængselsvæsen. Det kan godt være, at han har ret i det, men det kan vi ikke bruge til så meget, hvis vi samtidig er Danmarks dårligste arbejdsplads. Mange statistikker og undersøgelser viser jo, at Kriminalforsorgens vigtigste ressource – nemlig medarbejderne – ikke

"Jeg har aldrig været i et fængsel, hverken på den ene eller på den anden side. Derfor vil jeg gerne på et besøg, men jeg håber, at vi kan aftale, at I ikke lukker døren, inden jeg er ude igen," sagde LO's formand Harald Børsting.

deler direktørens opfattelse af verdensklasse.”

Kim Østerbye opfordrede derfor Kriminalforsorgens ledelse til at fortsætte arbejdet med at forbedre arbejdsvilkårene for medarbejderne. En måde vil være at styrke tillid og troværdighed ude i institutionerne.

”Vi mangler mange steder det, som hedder social kapital. Det er den kapital, der sætter medarbejdere og ledelse i stand til at løse deres opgaver i fællesskab. Det kræver tillid, retfærdighed og samarbejdsevne parterne imellem. Det vil være herligt, hvis ledelsen i Kriminalforsorgen fremover tog udgangspunkt i medarbejderne og lod dem udfolde sig. At kontrol og styring bliver erstattet af tillid og motivation,” sagde formanden.

Kongressen opfordrede alle Kriminalforsorgens parter til at samarbejde om

fire hovedudfordringer: At gøre medarbejdernes roller tydeligere, at styrke ledelsens kvalitet, at øge tillid og stoppe mobning.

LO-medlemsskab

I sit arbejde for bedre arbejdsmiljø kan forbundet fremover hente støtte fra LO. Kongressen besluttede nemlig, at forbundet igen skal være medlem af fagbevægelsens hovedorganisation, som man var det frem til 1970.

LO's formand, Harald Børsting, fortalte i sin tale på kongressen, at en af årsagerne til bruddet for 40 år siden formentlig var LO's daværende formand.

”Thomas Nielsen havde ikke meget respekt for tjenestemænd. Det var blandt andet derfor, at Fængselsforbundet valgte at forlade LO. Men der er altså forskel på LO i 1970 og i dag,” sagde

han og lovede at sætte sig ind i forholdene i Kriminalforsorgen.

”Jeg har aldrig været i et fængsel, hverken på den ene eller på den anden side. Derfor vil jeg gerne på et besøg, men jeg håber, at vi kan aftale, at I ikke lukker døren, inden jeg er ude igen.”

Selvom Harald Børsting aldrig har været i en af Kriminalforsorgens institutioner, så er han opmærksom på de problemer, medarbejderne har.

”I er kendetegnet ved at tilhøre nogle af de mest nedslidningstruede grupper på arbejdsmarkedet. Det er tankevækkende, at samfundet ikke sørger bedre for jeres arbejdsmiljø, når man tænker på, at I til daglig har at gøre med personer, som vi andre nødt vil møde på en mørk vej,” sagde han.

LO-formanden kom også ind på tildsrepræsentanternes vilkår på arbejds-

”Direktøren kalder Kriminalforsorgen for verdens bedste fængselsvæsen. Det kan godt være, at han har ret i det, men det kan vi ikke bruge til så meget, hvis vi samtidig er Danmarks dårligste arbejdsplads,” sagde Kim Østerbye.

markedet. Her lovede han at støtte Fængselsforbundets kamp: "Vi vil ikke under nogen omstændigheder finde os i at vores tillidsrepræsentanter svækkes. Det vil LO værne om. Jeg ved fra min egen tid i fiskeindustrien, hvor vigtigt der er," sagde Harald Børsting.

Nyt navn til forbundet

Kongressen besluttede også at ændre sit navn. Nu hedder det ikke Dansk Fængselsforbund længere, men blot Fængselsforbundet.

Om dette navneskifte sagde Kim Østerbye på kongressen: "Vi vil gerne modernisere navnet i lyset af, at vi har ændret forbundets struktur. Men vi mister selvfølgelig ikke jordforbindelsen helt. Derfor har vi foreslået 'Fængselsforbundet i Danmark', hvilket til dagligt nok bare bliver til Fængselsforbundet. Forkortelsen vil måske også komme nogen mere bekvemt end DF. Her tænker jeg selvfølgelig på den hæderkronede øl - en FF," sagde Kim Østerbye.

Ny forbundssekretær

Som led i den nye struktur blev forbundet i 2007 styrket med tre forbundssekretærer for at sikre kortere vej mellem lokalafdelingerne og forbundskontoret.

Denne organisation bliver nu styrket yderligere med en forbundssekretær, der repræsenterer forbundets lederafdeling. Valget faldt på Bente Benderska, der kommer fra en stilling som senioruddannelseskonsulent på Kriminalforsorgens Uddannelsescenter.

Herudover blev de tre øvrige forbundssekretærer alle genvalgt for en ny periode.

Jannie Hallø for de åbne fængsler, Ina Rasmussen for de lukkede fængsler og René Larsen for arresthusene. ■

Af Søren Gregersen

De delegerede på kongressen sagde ja til forslaget om at ændre forbundets navn til: Fængselsforbundet i Danmark. Navnet forkortes FF.

VISIONEN:

- Dansk Fængselsforbund er lokalt forankret. Vi værner om samarbejde og sammenhold i landets fængsler og arresthuse.**
- Dansk Fængselsforbund skal sikre vores medlemmer kompetent faglig opbakning.**
- Dansk Fængselsforbund søger indflydelse, også politisk, til gavn for samfundet, ansatte og indsatte.**

Dansk Fængselsforbunds 4. ordinære kongres 25./26. maj 2009

Den nyligt formulerede vision for forbundets arbejde blev præsenteret i forbundsformand Kim Østerbyes beretning og efterfølgende godkendt af kongressen.

Fængselsforbundet har på den ordinære kongres den 25.-26. maj 2009 vedtaget følgende udtalelse:

I lyset af de mange problemer, som vores medlemmer fortsat oplever med arbejds-vilkårene i fængsler og arresthuse, har kongressen besluttet, at arbejdsmiljøet skal være det primære fokusområde i den kommende kongresperiode.

Kriminalforsorgen gennemførte ved årsskiftet en trivselsmåling blandt alle medarbejdere. Målingen viste, at trivslen i Kriminalforsorgen på en række punkter er dårligere end på landets øvrige arbejdspladser. Det gælder blandt andet, når opsynspersonalet bliver spurgt, om der er klarhed over de opgaver, de skal påtage sig. Om de føler, at ledelsen stoler på dem. Og om de oplever, at lederne gør deres arbejde godt nok.

Der er desværre ingen positiv udvikling at spore i den nye trivselsmåling i forhold til Kriminalforsorgens klimaundersøgelse fra 2001. Det er meget skuffende, når både politikere og embedsmænd gentagne gange har understreget, at arbejdsmiljøet skal øverst på dagsordenen i Kriminalforsorgen.

Fængselsforbundet påtager sig sin del af ansvaret for at løse problemerne, men det er samtidig nødvendigt, at Kriminalforsorgens ledelse øger sit ambitionsniveau. Det er ikke godt nok, når justitsministeren i et svar til Folketingets Retsudvalg i februar 2009 skriver, at det er umuligt at få trivslen i Kriminalforsorgen op på gennemsnittet for landets øvrige arbejdspladser.

Fængselsforbundet mener, at der skal opstilles ambitiøse målsætninger for trivslen i Kriminalforsorgen. Forbundet opfordrer derfor alle parter til at samarbejde om de fire hovedudfordringer i Kriminalforsorgen, som arbejdsmiljøprofessor Tage Søndergaard Kristensen har påpeget: 1) Medarbejdernes roller skal gøres tydeligere; 2) Kvaliteten af ledelse skal styrkes; 3) Tillid og troværdighed skal præge organisationen og 4) Mobning og sexchikane skal stoppes.

Fængselsforbundet finder det desuden kritisabelt, at ministeren har oplyst til Folketinget i februar 2009, at der ikke er overblik over, hvor mange ressourcer Kriminalforsorgen bruger på sikkerhedsrepræsentanternes arbejde og deres efteruddannelse. Kongressen har derfor vedtaget at sætte massivt ind med oplysning om arbejdsmiljø og bistand til sikkerheds- og tillidsrepræsentanter.

Er det en god idé, at forbundet melder sig ind i LO? Vi spurgte seks tilfældige på kongressen:

Helle Greve Holm, værkfører, Statsfængslet på Kragshovede

"Ja, det er en god idé. Vi står stærkere sammen med resten af fagbevægelsen. Der er jo ikke grund til kun at være 3.500, når vi kan være sammen i en gruppe på 1,2 millioner."

Verner Thomsen, afdelingsformand Statsfængslet på Søby Søgaard

"Enighed gør stærk. Vi er ikke så store, så det er godt, at vi kan drage fordel af LO's ekspertise. Man kan spørge, hvorfor vi ikke har meldt os ind i LO tidligere, men det hænger nok sammen med, at der er sket en holdningsændring til LO."

Jan Balle, Arresthusene Midt- og Nordjylland

"Det er helt fint, at vi får fuld valuta for kontingentkronerne. Vi sparer jo det ekstra kontingent til OAO, så det er en glimrende beslutning."

Werner Tage Jensen, Lederforeningen

"Absolut. Det vil styrke os. Det er den bedste løsning som situationen er i dag. Men historisk mener jeg, at vi havde stået bedre, hvis vi var gået sammen med Politiforbundet."

Martin Hansen, Fiskeridirektoratets Tjenestemandsförening

"LO-medlemskab er vejen frem. Vi har oplevet i Fiskerikontrollen, at der har været problemer i forhold til det at ansætte tjenestemænd. Vi fik kun lov at bevare denne ansættelsesform på et hængende hår. Det har Fængselsforbundet hjulpet med. Så hvis vi bare kan få det halve ud af LO-medlemskabet, som vi har fået ud af Fængselsforbundet, så bliver vi glade."

Poul Erik Piil, AO-Sjælland

"Det er en god ting. Det skulle vi ha' gjort for mange år siden. Vi har længe ønsket at komme ind under en større organisation. Med den politiske konstellation, vi har i dansk politik med to store blokke, mener jeg, at det er vigtigt, at der også er en stor arbejdstagerorganisation – og at vi er en del af denne organisation."

Familien bliver større

Harald Børsting byder Fængselsforbundet velkommen som medlemmer af LO og lover at stille landsorganisationens ekspertise til rådighed for landets fængselsbetjente.

Når man besøger formanden for LO's 1,2 millioner lønmodtagere, så skal man ikke banke på en dør til et stort kontor i landsorganisationens domicil i København. Harald Børsting har nemlig ikke eget kontor, men sidder ved et almindeligt skrivebord i et storrum i hovedsædet på Islands Brygge.

"Det er altid rart, når familien bliver beriget med flere medlemmer," siger Harald Børsting, mens han skænker kaffe.

Med Fængselsforbundets beslutning om at melde sig ind i LO, kan han konstatere, at LO-familien nu vokser fra 17 til 18 medlemsforbund.

Udover Fængselsforbundet tæller LO blandt andet store forbund som Dansk Metal, 3F og FOA. Det betyder, at forbundets omkring 3.600 fængselsbetjente, værk mestre, afdelingsledere, overvagt mestre og arrestforvarere ikke tæller meget i hovedorganisationens samlede medlemstal.

Alligevel mener LO-formanden, at Fængselsforbundet bliver et plus til fællesskabet: "Vi har brug for så stor mangfoldighed som muligt. Fængselsvæsenet er en ny branche for os. Og det er også nyt for os, at have et forbund, som udelukkende har tjenestemænd," siger Harald Børsting.

Han blev valgt som formand ved et tæt kampvalg mod Tine Auvig-Huggenberger i 2007. I den sidste ende var det formentlig hans talegaver, som sikrede ham sejren. Han holdt i hvert fald en

valgtale, som fik mange tvivlere over på hans side. Her slog han på fagbevægelsens traditionelle dyder om at arbejde i fællesskab sammen med tillidsfolk og lønmodtagere på arbejdspladserne.

Det er de samme dyder han slår på, når man spørger ham, hvad Fængselsforbundet får ud af at være medlem af LO.

"Fællesskabet styrker den politiske indsats. Vi taler med større gennemslagskraft end de enkelte fagforbund i generelle politiske spørgsmål."

Han fremhæver blandt andet danskernes pensions- og barselsvilkår som noget, der er kommet til via fagbevægelsens fællesskab.

Men LO er også med til at styrke de enkelte forbunds særinteresser: "Vi hjælper også omkring specifikke problemstillinger for de enkelte forbund. For eksempel har vi hjulpet Jernbaneforbundet omkring jernbanenettet og IC4-tog."

Faglig ekspertise

Harald Børsting fremhæver, at LO har et stort sekretariat, som de enkelte fagforbund kan trække på.

"Hvis man ønsker, at der bliver lyttet til ens budskaber, så skal man kunne underbygge og dokumentere sine standpunkter. Vi har meget stor ekspertise på det fagretlige område, som vi stiller til rådighed for vores medlemmer."

Og det gælder også forholdene for landets tjenestemænd: "Vi har i forvejen mellem 20.000 og 25.000 tjenestemænd. Blandt andet i Jernbaneforbundet, Dansk Metal og HK,"

På samme måde er statsansatte ikke helt fremmed for LO, der har omkring 70.000 af medlemmer ansat i staten.

På lige fod i hovedbestyrelsen

Alle fagforbund har et medlem i LO's hovedbestyrelse.

"Det betyder, at alle får adgang til at

"Vi har brug for så stor mangfoldighed som muligt. Fængselsvæsenet er en ny branche for os. Og det er også nyt for os, at have et forbund, som udelukkende har tjenestemænd," siger LO's formand Harald Børsting.

være med til at forme butikken," siger Harald Børsting.

Alle forbund har også fri adgang til at melde sig ind i alle LO's politiske udvalg, men mindre forbund vil typisk koncentrere indsatsen omkring de emner, som har særlig relevans for dem.

"Malerforbundet er for eksempel meget opmærksomme på arbejdsmiljø og uddannelse. De har blandt andet haft stor indflydelse på, at den maling, som

bruges i dag på arbejdspladserne er meget mere sikker," siger han.

"Jeg ved, at Fængselsforbundet interesserer sig meget for psykisk arbejdsmiljø. Det er et område, som forbundet kan vælge at præge via LO."

Mediemuren

En ny netavis – med navnet Avisen.dk – er et af de steder, hvor Fængselsforbundet kan være med til at sætte dagsordenen. Avisen skal udfylde det hul, som Aktuelt efterlod sig, da avisen lukkede i 2001.

"Vi har brug for et sted, hvor vi kan give fagbevægelsen et fælles image, og hvor vi kan sætte lys på problemer på arbejdsmarkedet. For eksempel ledigheden. Det skal være et sted som gør det lettere for de enkelte forbund at bryde gennem mediemuren," siger Harald Børsting.

Han understreger, at LO ikke skal have en holdning til alting: "Det er ikke alt fagbevægelsen skal blande sig i. Det skal være noget som påvirker medlemmernes hverdag på arbejdspladserne. Emnerne skal altså være nært knyttet til arbejdslivet. Vores kerneområder er beskæftigelse, uddannelse, arbejdsmiljø, erhvervspolitik og generel økonomisk politik.

Støtte til andres strejke

Når et forbund er medlem af LO, forpligter det sig også til at være solidarisk med andre forbund i tilfælde af strejke. Det vil i givet fald være en lidt speciel situation for Fængselsforbundet, idet forbundets medlemmer ikke selv må strejke. Landets fængselsbetjente kan altså ikke på samme måde drage nytte af andre forbunds solidaritet.

Harald Børsting mener dog, at den økonomiske risiko er minimal for Fængselsforbundet: "Strejkemidlerne hos de enkelte forbund vil i langt de fleste til-

fælde dække udgifterne. Solidariteten er altså mest af symbolsk værdi. Det er derfor ikke noget, som vil vælte et forbunds økonomi," siger han.

Har brudt båndene til Socialdemokraterne

Et sidste spørgsmål til formanden: Når man er medlem af LO, støtter man så automatisk Socialdemokraterne?

"Nej, det har vi afskaffet for længst. Vi giver ingen partistøtte. Men vi er glade for at samarbejde med S. Jeg vil heller ikke løbe fra, at jeg selv er socialdemokrat," siger Harald Børsting fra sit skrivebord på Islands Brygge, hvor Dansk Sojakagefabrik en gang holdt til. ■

Af Søren Gregersen

LO er hovedorganisation for 18 medlemsforbund inkl. Fængselsforbundet. Hovedorganisationen har ca. 1.225.000 medlemmer.

Harald Børsting

Harald Børsting har været aktiv i fagbevægelsen siden 1974, hvor han blev tillidsmand på en fiskefabrik i Glyngøre. I 1980 blev han afdelingsformand i SiD i Nordsalling. I 1995 kom han ind i LO-ledelsen som sekretær. Og i 2007 blev han valgt som ny formand efter Hans Jensen.

Fyldt i arresthuse og fængsler

Der er igen kommet pres på Kriminalforsorgens kapacitet. I arresthusene er stort set alle pladser udnyttet. Og i fængslerne overvejer direktoratet at omdanne åbne pladser til lukkede for at være forberedt på ryk ind.

De gode tider efter Politi- og Domstolsreformen – med bedre plads i Kriminalforsorgen – er tilsyneladende forbi.

I årets første fire måneder har belægningsprocenten i gennemsnit ligget på knap 93 procent i landets arresthuse og fængsler. Det er markant højere end i 2008 og 2007, hvor belægningsprocenten lå på omkring 90 procent. Det betyder, at belægget igen ligger over den politiske målsætning på maksimalt 92 procent.

Dermed er Kriminalforsorgen tilbage i situation med overbelægning som i perioden 2002 til 2006, hvor mange fængsler og arresthuse i lange perioder var fyldt helt op.

I år er det i høj grad arresthusene, som trækker belægget op. Her var belægningsprocenten oppe på 95 procent i årets første fire måneder. Det tal hænger sammen med, at antallet af arrestanter i øjeblikket er det højeste i ti år.

Formand for Fængselsforbundet, Kim Østerbye, er bekymret over den nye udvikling: "Jeg synes, at det er meget hurtigt, at vi er vendt tilbage til overbelægning i Kriminalforsorgen. Det lugter lidt af dårlig planlægning, især i arresthussektoren. De mange varetægtsfængslede kommer vel ikke ud af den blå luft?," siger han.

Kriminalforsorgens vicedirektør, Annette Esdorf, siger, at det høje varetægtsbelæg skyldes en kombination af stigende opholdstider og et større antal indsættelser.

Kriminalforsorgen har forsøgt at løse problemerne, ved at genåbne de arresthuse, som blev lukket ned på grund af Politireformen: "Vi har løbende i 2008 og 2009 genåbnet det meste af den midlertidige lukkede kapacitet i

takt med at belægget er steget. Der er derfor pt. kun 86 lukkede pladser i de åbne fængsler, hvor belægget ikke har ligget højt i 2009. Når belægget igen stiger, åbner vi naturligvis også disse pladser," siger vicedirektøren.

Desuden har Kriminalforsorgen forsøgt at modvirke presset ved at benytte sig af ekstra-pladser i arresthusene: "Vi har i år haft buffer-arrestpladser i brug fra slutningen af marts til starten af maj. Hvis belægget igen stiger ekstraordinært, genåbner vi disse pladser," siger Anette Esdorf.

Bandekriminalitet

Kriminalforsorgen er også opmærksom på kapaciteten i fængslerne. Her kan det være, at man bliver nødt til at konvertere åbne fængselspladser til lukkede for at have pladser nok.

"Det overvejer vi i øjeblikket for at være forberedt, hvis belægget i den lukkede sektor stiger som følge af regeringens bandepakke," siger vicedirektøren.

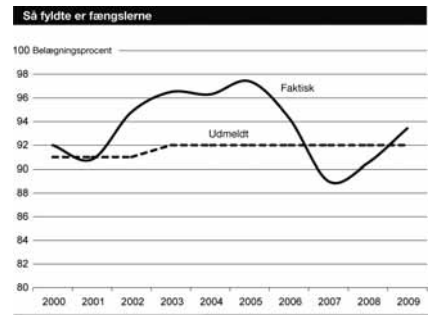
Noget tyder på, at det nuværende pres på systemet ikke er midlertidigt. Domstolene har i hvert fald travlt med at idømme straf til landets kriminelle. Strafmassen er i øjeblikket på det højeste niveau i ti år.

"Det giver en strømpil for, hvilket pres på Kriminalforsorgen vi vil se i den kommende tid. De lave belæg, vi har set i de sidste to år, kommer ikke umiddelbart tilbage. Jeg formoder, at Kriminalforsorgen er opmærksom på det," siger Kim Østerbye.

Til trods for den høje strafmasse, tror Annette Esdorf dog ikke, at Kriminalforsorgen vender tilbage til en situation med overbelægning som i midten af årtiet.

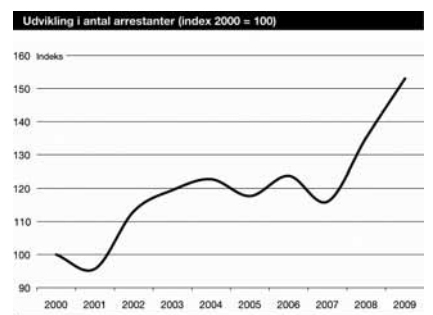
"Nej, vi forventer ikke, at belægget igen vil stige permanent til mellem 94 og 97 procent. Kriminalforsorgen overvåger løbende kapacitet og belæg med henblik på både at sikre optimal ressourceudnyttelse, og at der er det nødvendige antal arrest- og fængselspladser til rådighed. ■

Af Søren Gregersen

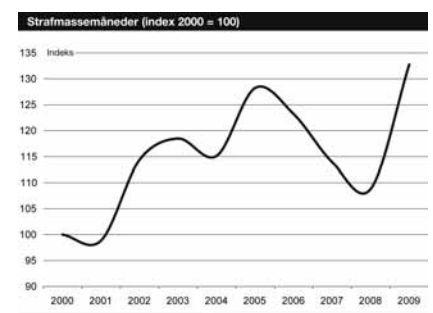
Tallene for 2009 er opgjort for perioden 1. januar til 30. april 2009 og vægtes i forhold til samme periode i 2008.

Markant stigning: I de første fire måneder af året lå belægningsprocenten i fængsler og arresthuse på knap 93 procent.

Note: 2000 = 887 arrestanter i gennemsnit. Tallene for 2009 er opgjort for perioden 1. januar til 30. april 2009 og vægtes i forhold til samme periode i 2008.

Pres på arresthusene: Der er i øjeblikket 50 procent flere varetægtsfængslede end i 2000.

Note: 2000 = 50.787 måneder. Tallene for 2009 er opgjort for perioden 1. januar til 30. april 2009 og vægtes i forhold til samme periode i 2008.

Strafmassen i rekord: Landets domstole er begyndt at svinge hammeren igen. Domstolene har i øjeblikket idømt et rekordhøjt antal måneder straf. Det tyder på, at det nuværende pres på Kriminalforsorgen fortsætter.

Ny HR-vision sætter fokus på den enkelte medarbejder

Kriminalforsorgen vil med en ny indsats sikre en rød tråd på personaleområdet. Blandt andet ved at stille otte krav til den enkelte medarbejder.

Et arbejde som fængselsbetjent adskiller sig fra mange andre stillinger på arbejdsmarkedet. Jobbet kræver for eksempel et stort følelsesmæssigt engagement, og der er ofte uklarhed omkring, hvilken rolle man skal udfylde i hverdagen.

Derfor sætter Direktoratet for Kriminalforsorgen nu ind med en vision for det fremtidige arbejde med Human Resource (HR). Målet er, ifølge udviklingschef Lars Thuesen, at skabe en rød tråd i indsatsen, og at gøre den mærkbar for den enkelte medarbejder.

"Visionen er helt kort, at vi skal systematisere og professionalisere vores HR-indsats i en sådan grad, at indsatsen bliver både mærkbar og vedkommende for den enkelte medarbejder i Kriminalforsorgen," siger Lars Thuesen.

Det er helt afgørende for udviklingschefen, at visionen omsættes til konkrete handlinger, der har relevans for de enkelte tjenestesteder. Derfor har man opstillet en række initiativer inden for de fire områder: tiltrækning, udvikling, fastholdelse og afvikling.

Han fremhæver desuden, at der skal arbejdes med tillid mellem ledelse og medarbejdere, rolleklarhed og mening i arbejdet. Det vil visionen kunne medvirke til at realisere, mener han.

Formanden for Fængselsforbundet, Kim Østerbye, siger om HR-visionen: "Det er meget vigtigt, at vi får en vision, der er mærkbar for den enkelte. Og den skal bruges præcist som den er tænkt –

En ny HR-vision omfatter nye krav til medarbejderne. Kravene skal gøre det mere klart for den enkelte, hvad Kriminalforsorgen forventer af ham eller hende.

nemlig til udvikling og ikke til at slå nogen i hovedet med. Men jeg kan være bekymret for, at det ikke bliver et konkernkrav at leve op til HR-visionen, og i stedet noget de enkelte fængsler selv skal ordne. Det har vi ikke særligt gode erfaringer med. Kvaliteten bliver for svingende og der mangler sammenhæng mellem det, de enkelte arbejdspladser gør."

Nye krav til medarbejderne

Arbejdet med HR-visionen blev indledt på et seminar i december 2008. Et af de konkrete forslag, der blev stillet på seminaret, var, at udvikle otte medarbejderkrav. Kravene skal udformes i samarbejde med medarbejdere, ledere og organisationer understreger Lars Thuesen.

"Vi forestiller os, at der med de otte medarbejderkrav primært vil være tale om krav i forhold til personlige kompetencer – som det også er tilfældet med de otte lederkrav," siger han og fortsætter:

"Kravene skal være med til at tydeliggøre, hvad der kræves for at være ansat i Kriminalforsorgen generelt og skal fungere som ledestjerner for, hvad institu-

tionerne forventer af den enkelte medarbejder."

Udover at skabe mere klarhed over, hvad der forventes af de ansatte i Kriminalforsorgen, kan kravene ifølge udviklingschefen også bidrage til at give en retning for den enkeltes udvikling.

"Lige som det er tilfældet med de otte ledelseskraav," siger Lars Thuesen. "Og netop derfor kan vi forestille os, at der fremadrettet skal følges op på kravene – for eksempel gennem medarbejderudviklingssamtaler – ligesom der følges op på ledelseskraavene gennem lederevalueringen."

Kim Østerbye mener, at medarbejderkrav kan være et vigtigt pejlemærke både for Kriminalforsorgen og for den enkelte medarbejder i dagligdagen: "Medarbejderen i Kriminalforsorgen er på mange måder ansat på en unik arbejdsplads med flere modsatrettede krav. Det må og skal være muligt for dem tydeligt at se, hvad der præcist forventes af dem, og hvordan de kan nå derhen," siger han. ■

Af Andreas Graae

Refleksion i Trondheim

To fængselsfunktionærer fra Anstalten ved Herstedvester deltog fredag den 20. marts 2009 i en konference omhandlende reflekterende samtaler. Her fandt de ny motivation til arbejdet med samtalerne i anstalten. Som en lille bonus fik de begge åbnet øjnene for hvordan ledelse også kan bidrage til motivation samt sikre nærvær og synlighed i praksis, da de spontant blev inviteret til det lokale fængsel i Trondheim, Norge.

Fængselsfunktionærerne Lene Hvidtfeldt og Helle Gydesen drog torsdag morgen afsted til konferencen i Trondheim, med en rygsæk fuld af erfaring og teoretisk viden omkring reflekterende samtaler. Helle og Lene har begge været en del af denne behandlingsform på Anstalten ved Herstedvester siden dens opstart i januar 2003. På grund af fornuftig planlægning fandt de begge tid til at stifte bekendtskab med værtsbyen og alle dens goder.

Debat på konferencen

Fredag var dagen hvor konferencen skulle finde sted. Deltagerne bestod af politikere og andre uden kendskab til reflekterende samtaler, men i høj grad også af erfarne folk som Helle og Lene. "Politikerne kunne klart se det store potentiale i denne form for samtale og gav tydeligt udtryk for en vilje, til at arbejde videre med denne idé og sikre midler til

Fængslet i Trondheim, hvor de to danske fængselsfunktionærer fik en rundvisning af sikkerhedsinspektøren.

formålet," siger fængselsfunktionær Helle Gydesen og Lene Hvidtfeldt samstemmende.

Dog blev de trange vilkår samtalemødelen eksisterer under drøftet af deltagerne. Især de deltagende fængselsfunktionærer påpegede det frustrerende i at planlagte samtaler med de indsatte alt for ofte blev aflyst, på grund af det stadig stigende antal arbejdsopgaver for personalegruppen. Flere fængselsfunktionærer kunne da også bekræfte at de indsatte oplevede den samme frustration, da flere indsatte uafhængigt af hinanden klart udtrykte en følelse af at blive svigtet – der kan selvfølgelig hermed argumenteres for at samtalerne virker, da det vigtigste element, eller resultat om man vil, er at den indsatte udvikler egne kompetencer indenfor kommunikation og formidling af egne følelser.

Eftertænksom tese

Niels Killingberg, sikkerhedsinspektør i fængslet i Trondheim, luftede et eftertænksomt alternativ, da han til konferencen spurgte åbent om denne model kunne anvendes, når fængslet som institution ønskede at formidle en besked til de indsatte, da man jo herved ville sikre at alle forstod meddelelsen på den

måde, den hensigtsmæssigt var tænkt. Tesen tog for alvor form, da Niels Killingberg ligeledes drog paralleller til kommunikation/formidling til og med ansatte, netop for at undgå de typiske misforståelser der ganske ofte opstår mellem ledelse og medarbejder.

Konferencens deltagere nikkede anerkendende til disse tanker, men afviste dog straks Niels Killingberg's ide, da han foreslog at ændre samtaleformen fra dens nuværende frivillige form til en mere styret og obligatorisk samtale. "De indsatte vil tolke det som et udtryk for kontrol og vil miste tilliden til den fortrolighed, reflekterende samtaler operer med. Alt hvad der bliver sagt skal blive indenfor samtalsens fire vægge," sagde deltagerne ved konferencen.

Invitation

Under kaffepausen blev fængselsfunktionær Lene Hvidtfeldt og Helle Gydesen, af sikkerhedsinspektør Niels Killingberg, inviteret til en fremvisning af fængslet i Trondheim dagen efter. Han tilbød sågar at afhente dem begge på deres hotel, så der ingen transportmæssige komplikationer opstod. "Efter at Niels Killingberg havde inviteret os, tilbød han ligefrem at køre os begge tilba-

ge til hotellet efter konferencen, så han vidste hvor han skulle hente os dagen efter," siger Lene Hvidtfeldt.

En synlig og nærværende leder

Lørdag eftermiddag, efter en afslappende dag i Trondheim, afhenter Niels Killingberg Lene Hvidtfeldt og Helle Gydesen, så de kan få den lovede fremvisning af fængslet i byen. Til deres store overraskelse viser det sig at fremviseren, stik imod deres forventninger, var Niels Killingberg selv. "Se, det er en inspektør; en der gider bruge sin eftermiddag på to danske fængselsbetjente," siger både Lene og Helle. Niels Killingberg overrasker ligeledes med sit indgående kendskab til alt i "hans" fængsel, uanset om det drejer sig om personalet eller den mindste skrue anvendt i fængslet. "Han sagde til os under fremvisningen: 'Jeg ejer personalet og har de det godt, har alle inklusiv de indsatte det godt'. Det var derfor dét, han dagligt stræbte efter at opnå," siger de to danske fængselsfunktionærer. Efterfølgende fik Lene og Helle fremvist den åbne afdeling.

Sikkerhedsinspektør Niels Killingberg efterlod et skarpt indtryk af en synlig og nærværende leder, der prioriterer medarbejdernes trivsel meget højt.

Lene Hvidtfeldt og Helle Gydesen pointerer, at de efter denne tur er en utrolig dejlig oplevelse rigere, og de ønsker begge at anbefale alle der på et tidspunkt skulle få muligheden herfor, at benytte sig af et lignende tilbud om del-

tagelse i konference; for man ved jo aldrig hvad det kan føre med sig af inspirerende og motiverende oplevelser. ■

Af Michael Meisner

Samtalemodellen – Reflekterende samtaler

Overordnet kan man sige, at samtalerne form er struktureret, mens indholdet er mere uformelt. De afvikles således at der er to personalemedlemmer til stede sammen med den indsatte og der lægges op til, at det er den indsatte selv der bestemmer hvad der skal tales om. Det kan være personlige problemer, forskellige oplevelser, familiemæssige forhold, situationer der er opstået i fængslet, den begåede kriminalitet eller noget helt andet. Hovedsagen er, at den indsatte får reflekteret og sat ord på egne oplevelser og får styrket evnen til at formidle disse til omverdenen.

Medarbejderne der medvirker ved samtalerne er uddannet til dette og metoden har været anvendt systematisk gennem flere år på Anstalten ved Herstedvester.

Piger på prøveløsladelse – tilbage i fængsel

Mandag den 4. maj 2009 stoppede festen. Pigerne Winnie og Karina har i et stykke tid turneret land og rige rundt og gjort danskeres tv-apparater og ikke mindst YouTube usikre. Først med serien "Piger på prøveløsladelse" og senest i deres nye satireshow "Skråplan".

At tabere også kan blive vindere, beviste komikerne, som til dagligt bærer de borgerlige navne Linda P. og Christina Sederqvist, da deres satireprogram "Piger på prøveløsladelse" for nylig vandt prisen for årets originale tv-program ved TV2 Zulu Awards. Satireserien om de to tabere fra Sydhavnen, Winnie (Linda P) og Karina (Christina Sederqvist), i tvangsaktivitet på en lokalradio, havde i efteråret stor succes på DR2, hvor Winnie og Karina berigede det danske sprog med gloser og vendinger, der må have sat Modersmålskabets indsatsstyrke i højeste alarmberedskab.

Men nu var pigerne endelig tilbage efter længere tids prøveløsladelse. Sikker, bag lås og slå. Scenen var Arresthuset i Hillerød, og der var faktisk tale om en scene. Anledningen til at pigerne, var i arresthuset i Hillerød, var at de skulle optage nogle af de sidste scener til filmen Winnie og Karina - The Movie, som pigerne selv har skrevet.

Filmhold i fængsel

Søren Fauli instruerer filmen og står i spidsen for et filmhold på 18 personer. "Det er et forholdsvist lille hold. Normalt er der det dobbelte antal til en tilsvarende filmproduktion", siger Søren Fauli. Man kunne mærke på instruktøren og

kameramanden, at arbejdsmetoden og udstyret var meget minimalistisk i forhold til normalt. Dels skulle budgettet holdes nede, dels kunne man ikke fylde så meget, da arresten jo også skulle kunne fungere, om end der var nogle ting der skulle rykkes lidt i løbet af dagen, for at få det hele til at passe sammen.

Flere af folkene fra det tekniske personale, blev en anelse blege, da de fik af vide at de ikke måtte medbringe deres mobiltelefoner og at værktøj som hobbyknive og skruemaskiner under ingen omstændigheder måtte ligge og flyde i arresten. De kunne ikke bare lige slæbe alt muligt med ind i arresten sådan "bare for en sikkerheds skyld" og lade det ligge og flyde alle vegne. De måtte vælge hvad de skulle bruge i situationen, tage det med ind og så bære det ud igen, når de havde brugt det eller når de havde fået optagelsen i kassen. "Det er sgu' svært det her. Nu skal jeg jo til at tænke mig om," sagde revisitøren, inden han omhyggeligt valgte de ting som han skulle bruge.

Dagligdagen ændret lidt

Retten i Hillerød har for længst hevet stikket ud og forladt lokalerne. Derfor flyttede filmholdet for en dag ind i de tomme lokaler, som ligger i samme bygning som arresten, med alt hvad dertil hører. Alt fra det tekniske udstyr, som film, lyd- og lysudstyr til computere, værktøj, gaffatape, printere samt kaffeautomat, kildevandsflasker, frugt og servietter osv.

Hovedrolleindehaverne og instruktøren tager en pause mellem optagelserne. Her sidder de på trappen foran arresthuset i Hillerød (fra venstre Linda P, Christina Sederqvist og Søren Fauli).

Det skaber naturligvis lidt uro i arresten, når så mange mennesker, som ikke er vant til at opholde sig indenfor murene, render rundt og mest af alt tænker på at få deres film i kassen. Men de var faktisk utroligt venlige, men også nysgerrige. "Det her er jo et sted som almindelige mennesker ikke lige kommer til hverdag," sagde instruktørassistenten.

Filmholdet havde frikøbt to funktionærer af Kriminalforsorgen. De skulle primært sørge for ekstra sikkerhed og "servicere" filmholdet. Åbne og låse døre. Lukke indsatte ind, når der skulle optages osv. De fleste indsatte syntes det var spændende at der skulle optages noget til en biografilm i arresten og syntes også det var ret sejt at få et glimt af Winnie og Karina, når de skulle frem og tilbage fra toilet, værksted eller gårdtur. Nogle indsatte syntes til gengæld at det var ret irriterende at de ikke måtte overvære filmoptagelserne og protesterede på deres egen måde, ved at forsøge at ødelægge eller besværliggøre optagelserne, med at spille højt musik. De blev så "bestukket" med lidt ekstra celledælleskab og der blev igen ro til optagelserne.

Regner Grasten pressede på

Producent Regner Grasten havde set nogle klip af Winnie og Karina på nettet "Jeg tror aldrig, jeg har grinet så meget i mit liv," fortæller Regner Grasten. Regner blev så vild med de to tøser fra Sydhavnen, med det grovkornede sprog og den groteske humor, at han kontaktede dem og sagde: "I bliver nødt til at lave en spillefilm". Pigerne selv troede først ikke på, at Regner Grastens henvendelse skulle tages helt seriøst. "Folk siger sgu' så meget pis. Men Regner blev ved med at ringe, og så til sidst forstod vi, at han mente det," siger Christina Sederqvist.

I filmen sker det helt naturlige, at

Ugen inden optagelserne i Arresthuset i Hillerød optog filmholdet nogle scener på Mozarts Plads i København.

Winnie og Karina igen-igen, skal på prøveløsladelse. Denne gang skal de i aktivering på Hovedstadens Kristelige TV Kanal og det går selvfølgelig ikke stille af sig. "Vi har opfundet en figur, som egentlig symboliserer denne her kultur-radikale studerende, som mener at vide, hvordan samfundet hænger sammen, men som overhovedet ikke har berøring med typer som Winnie og Karina," siger Linda P. "Og hun har opfattelsen af, at de her mennesker skal reddes. Men det har de ikke lyst til. De gider ikke at være på arbejdsmarkedet, det har de ikke lyst til. Man kan måske godt tvinge dem og sende dem i aktivering, men de har det hyggeligt, der hvor de er. Og måske skal man bare i virkeligheden lade dem være," siger Christina Sederqvist. I filmen medvirker også to andengenerations indvandrere, ved navn Sennep og Ketchup, der også kommer i praktik på TV-stationen. "Det er nogle skønne bi-figurer - ja, perler kan man faktisk godt kalde dem," griner Linda P., der spiller den småpsykotiske Winnie.

Klar til optagelse

Formiddagen startede med optagelser på gangen hvor man skulle bruge nogle "store billeder" af Winnie og Karina der går rundt på trapper og gange. Det var vigtigt for instruktøren at publikum

kunne se at det foregik i et fængsel. Der skulle både være tremmer, hegn og celledøre.

Frokostpause blev det ikke til meget af for skuespillerne, der også skulle afse tid til ca. 20 minutters interview til DR1's ungdomsprogram Boogie. Imens rykkede arrestens købmand ind og klarede sin tjans. Filmholdet stod klar som aftalt kl. 13.00, men måtte lige vente lidt til den første gårdtur var blevet sat i gang.

Efter frokost stod den på optagelser inde i celle 18. Det vakte en del begejstring hos Winnie og Karina, der havde lavet deres alternative nytårstale 2008 på DR2, i netop denne celle. Filmholdet havde selv medbragt rekvisitter til at skabe et realistisk cellemiljø, og jeg må indrømme at det var meget realistisk. Det var faktisk så realistisk, at jeg var lige ved at blive en smule vred på gangmanden fordi jeg troede, at han ikke havde gjort cellen rent efter den sidste der havde siddet der. Men det viste sig at det blot var rekvisitøren, der havde gjort sit arbejde ordentligt og havde fået cellen til at se meget beboet ud. En lang dag med meget venten og endnu flere prøver var ved at være slut og da hele filmholdet klappede, var vi klar over, at nu var optagelserne i kassen.

"Winnie og Karina - the movie, er en moderne komedie. Først og fremmest på

grund af Linda P. og Christina Sederqvists voldsomt grænseoverskridende karaktertegninger," siger Søren Fauli. Filmproducent Regner Grasten lover, at Winnie & Karina - The Movie - ikke bliver censureret. ■

Af Thomas H. Nielsen

Medvirkende i filmen er blandt andre:

2750 Winnie alias Linda P
3750 Karina alias Christina Sederqvist
Henrik Løkkegaard
Ditte Gråbøl
Ole Thestrup

Winnie og Karina - The Movie

Premiere 24. juli 2009
Instruktør: Søren Fauli
Producent: Regner Grasten
Manuskript: Linda P og Christina Sederqvist

Krimikvinder

Hver femte dansker drømmer om at skrive en bog. Dorthe Annette Hansen, tidligere overvagtimester i Vestre Fængsel, og Anne-Marie Vendler, socialrådgiver ved Kriminalforsorgen, var to af dem. Den 28. marts 2009 gjorde de deres drøm til virkelighed. Uden nogensinde at have mødt hinanden i virkeligheden skrev og udgav de Dødens fotograf sammen med to andre kvinder og en mand. Fængselsfunktionæren har mødt de to krimikvinder bag værket til en snak om at gå fra virkelighedens krimiverden til fiktionens.

Året er 2008, da Anne-Marie Vendler og Dorthe A. Hansen "møder" hinanden første gang. Det sker på Facebook, hvor de melder sig ind i Litteratur- og Skrivegruppen. De er fem gruppemedlemmer i alt. Fem vidt forskellige mennesker. Foruden de to krimikvinder, Dorthe A. Hansen og Anne-Marie Vendler, er der en SOSU-medhjælper, en it-udvikler og en pædagog. Ingen af kender hinanden på forhånd. Det, de deler, er passionen for at skrive – og for krimiens litterære genre.

De fem diskuterer udgivelser og forfattere, og bliver hurtigt enige om at

Dorthe A. Hansen.

skrive en novelle sammen. Det skal foregå som en stafet, hvor én skriver en side ad gangen og sender videre til den næste, og på intet tidspunkt i skriveprocessen må de møde hinanden i virkeligheden. Men projektet udvikler sig hurtigt i uforudset tempo, og snart står de fem med en kriminalroman i stedet for en novelle. *Dødens fotograf* er ikke blot Danmarks første facebook-krimi, det er også en tempofyldt og overraskende historie med mange spor til de to krimikvindes virkelighed bag og omkring fængselsmurene.

Men hvordan har det været for overvagtimesteren og socialrådgiveren at skulle forene hver deres vidt forskellige krimiverdener?

Skræmmende debut

"Jeg har altid læst krimier, og ofte tænkt på selv at skrive, men aldrig turde springe ud i det før nu," fortæller Anne-Marie Vendler, socialrådgiver ved kriminalforsorgen på fjerde år, hvor hun arbejder med de fanger, der afsoner i fodlænkeordning.

"Mit arbejde har givet mig indblik i virkelighedens krimiverden, men jeg kan faktisk ikke sige, at det kun er mit fag, der har givet mig blod på skrivetanden. Den interesse har jeg nok altid haft. Men det er ikke sådan, at jeg har tænkt på en bestemt afsoner, mens jeg har skrevet. *Dødens fotograf* har mere været en leg for mig, hvor jeg har brugt mine faglige kompetencer i form af empati og indlevelse, end et spejl af min virkelighed."

Mens Anne-Marie Vendler nød at slippe sin faginspiration til fantasi fri under skriveriet, var der andre aspekter på spil for den tidligere overvagtimester, Dorthe A. Hansen.

"Jeg har altid haft et stort socialt engagement. Da jeg søgte ind hos kriminalforsorgen i 1989, var jeg drevet af en nysgerrighed og en stor trang til at gøre

en forskel. Den nysgerrighed har jeg bevaret. Jeg ønsker at komme ind under huden på de kriminelle og finde ud af, hvad det er, der får dem til at handle, som de gør. Hele mit voksne liv har jeg haft med kriminalitet og kriminelle at gøre, og de erfaringer, jeg har fra min tid i Vestre Fængsel, har været en stor hjælp i forhold til *Dødens fotograf*. Jeg kender miljøet, jeg kender de forskellige typer indsatte og deres sprog og omgangstone. Desuden har jeg et stort indblik i både politiets og kriminalforsorgens arbejdsgange," forklarer Dorthe A. Hansen om sin litterære debut. Et projekt, der både fascinerede, bekymrede og skræmte hende. Imens kæmpede Anne-Marie Vendler med at få sin egen kabale til at gå op.

Lærerigt

"Lige fra begyndelsen syntes jeg, det lød som et sjovt projekt," smiler Anne-Marie Vendler. "Men da tingene tog til, blev det svært at kombinere fuldtidsarbejde og familieliv med rollen som forfatter. Det tog tid. Heldigvis var min familie støttende, og med fleksible arbejdstider var det muligt for mig at kombinere de tre ting."

Med et var forlagskontrakten skrevet under, og så skulle der redigeres – en del af skriveriet, der kom bag på alle fem forfattere, ikke mindst de to krimikvinder.

"Redigeringsfasen var rigtig hård," slår Anne-Marie Vendler fast. "Vi skulle læse det samme igen og igen, omskrive, ændre og omskrive igen. Ingen af os havde jo prøvet det før. Til sidst stirrer man sig bare blind på det. Samtidig var det også en enorm lærerig fase, og da jeg stod med bogen i hånden, var det det hele værd."

Dorthe A. Hansen fortsætter: "Jeg synes, det sværeste i skriveprocessen var at skulle dele krimien med de andre i

gruppen. Jeg har tit været sur over, at handlingen ikke lige formede sig, som jeg havde forestillet mig. Men netop det har også været meget lærerigt og har gjort mig mere fleksibel som menneske bagefter."

Jo tættere på udgivelsesdagen, de kom, jo mere kredsede Dorthe A. Hansens tanker dog om mange andre ting end redigering.

I fængsel – igen

Den 28. marts 2009 blev det gamle statsfængsel i Horsens omdannet til den årlige krimimesse. I år var scenen sat til udgivelsen af *Dødens fotograf*. Publikum, presse og krimielkere fra hele landet var samlet. Det samme var krimiholdet bag bogen. Mens mikrofonerne snurrede og blitzene lynede, mødte de to krimikvinder og deres tre allierede hinanden for første gang nogensinde. Det var et stort øjeblik, da de fik overrakt bogen fra forlaget og kunne signere det allerførste ud af mange eksemplarer. Alligevel var der også noget utrygt ved situationen. I hvert fald for den tidligere overvagtimester. Snart var det nemlig slut med at leve i anonymitet for hendes vedkommende. Trusler fra tidligere fanger ville måske igen blive en del af Dorthe A. Hansens liv nu, hvor hendes navn blev kendt.

"Da jeg måtte forlade mit job som overvagtimester efter et fangeoverfald, troede jeg, at der dermed blev sat et endegyldigt punktum i mit eget fængselskapitel. Den dag, *Dødens fotograf* udkom, havde jeg en stor følelse af dejavu. Nu stod jeg igen i et fængsel. Men i en helt anden og ny rolle. Det var fantastisk. Og samtidig anede jeg ikke, hvilke konsekvenser det ville få for mig og min familie, at vi nu ikke længere skulle leve i anonymitet," fortæller den tidligere overvagtimester med alvor i stemmen.

En to'er?

Krimiserier er bestemt ikke noget ukendt fænomen. Tvært imod synes der meget ofte at være en fortsættelse, der følger ... Men om de to krimikvinder står på udgivelsesscenen næste gang, Horsens gamle statsfængsel lægger tremmer til krimimessen, må tiden vise. Skrive holder de i hvert fald ikke op med.

Jeg vil fortsætte med at skrive, slår Dorthe A. Hansen fast. "Både sammen med de andre og på egen hånd. Jeg håber på sigt at det, jeg skriver, kan komme til at gøre en forskel. Om ikke andet så kan det måske åbne folks øjne for en verden, kun få kender til."

Og hendes skrivemakker er enig. "Jeg vil gerne gøre det igen. Uden tvivl.

Det har været en spændende proces og enormt lærerigt. Og så har det givet et helt særligt venskab mellem os forfattere," smiler Anne-Marie Vendler.

Måske kan fans allerede begynde at glæde sig til en to'er. Indtil da, kan du læse *Dødens fotograf* – den første. ■

Af Mette de Fine Licht

Vidste du, at ...

- Danmark er det land i verden med flest tilmeldt Facebook i forhold til indbyggertal – kun overhalet af Canada?
- Hver femte dansker drømmer om at skrive en bog?

Dødens fotograf

Handling: Sara Mikkelsen er 30 år, single og ivrig bruger af Facebook, hvor hun ofte flirter med mænd. I forbindelse med sit arbejde som pressefotograf på en kriminalredaktion i København skal hun ofte dække voldsomme sager. En rutineopgave udvikler sig til et personligt drama for Sara, da en række mord pludselig fører tråde til hendes egen facebook-profil. Drabschef, Gert Søgaard, fra afdeling A er overbevist om, at mordene har forbindelse til menneskesmugling og prostitution. Sara og politibetjenten, Lisa Fjord, forfølger derimod deres egne spor. Skriveforlaget, 179 kr.

Anne-Marie Vendler.

DEBAT

Indlæg til næste nummer af bladet skal være
redaktionen i hænde senest den 20. juni 2009

Kriminalforsorgen A/S?

Af fængselsbetjent
Claus K. Barrendol,
Arresthuset i Helsingør.

Det sker til tider, at der dukker artikler og indslag op i div. fagblade og aviser, i radioen og tv osv., om udlicitering og privatisering af statslige og kommunale opgaver, og denne gang er vi så blevet vel-signet med endnu en i vores fagblad, godt nok kun en enkelt side men alligevel, og i disse finanskrisetider så er det vel mere end oplagt eller hvad?

Undertegnede hørte for ca. et halvt år siden et kort interview på en lokalradio med en repræsentant fra et privat vagtfirma, som kommenterede på at politiet brugte utrolige mange resurser på at ligge og køre indsatte til og fra retten og diverse ambulante behandlinger, i stedet for at løse andre vigtigere opgaver, og her mente repræsentanten at de private vagtfirmaer vil være uundværlige og som skabt til opgaven. De eneste der ikke blev nævnt som anden mulig aftager og måske den nærmest mest oplagte var, ja netop Kriminalforsorgen.

Det var der selvfølgelig en dybere mening med, for ellers var der jo ikke tale om privatisering og effektivisering af den/de omtalte opgaver, som indslaget i bund og grund skulle sælges på, ellers var vi vel nævnt!

Så kommer denne artikel i sidste nummer af vores fagblad, med direktør hr. Kristian Durhuus fra G4S Security Services A/S, der efterlyser større effektivitet i de opgaver som traditionelt er blevet varetaget af politiet og Kriminalforsorgen, og vi herhjemme generelt er et uland når det gælder, ja for at sige det lige ud, om at "sælge ud af arvesølvet."

Men der er jeg så glad for, at der i artiklen kommer frem, at vores direktør William Rentzmann er forbeholden og

betænkelig overfor forslaget og formand Kim Østerbye er principielt imod privatisering af Kriminalforsorgens kerneopgaver. Men det er så heller ikke her at jeg frygter for hvad man vælger. Det er såmænd hvad vores til enhver tid sidende justits- og finansminister vil. Det er dem der sidder med fingeren på "privatiseringsknappen."

Men selvfølgelig der er jo kun tale om taxakørsel!

Som hr. Durhuus fremlægger det, så det er jo rent venstrehåndsarbejde, og overvågningen, den skal forsat varetages af Kriminalforsorgen som formentligt vil have fængselsbetjente til at sidde og overvåge disse transportere, og hvis det skal være rigtig slemt, så kan de private firmaer få politikskorte i det begrænsede omfang, som det nu er nødvendigt, ligesom Kriminalforsorgen også får det i dag.

Tal lige om besparelser og forenklet resurseanvendelse.

Kære venner, hvis det er den her måde vores arbejde og samfunds troværdighed skal fremstå og "sælges" på udadtil, så står det sløjt til. Vi er selvfølgelig de bedste og mest oplagte til at løse f.eks. transportopgaver af de indsatte, som politiet har kørslen på i dag. Som det også fremgår af Kim Østerbyes udtalelser i artiklen har vi uddannelsen og indgående kendskab til de indsatte, og hvis ikke vi har de fornødne kvalifikationer, så er det på tide at politikkerne indgår en dialog med vores øverste ansvarlige og fortæller hvad der skal til, for at vi kan beholde/overtage opgaver som burde være en selvfølge at vi udfører. Vi har folkene af den "rette" støbning, og inden privatisering overhovedet kommer på tale, må dette afklares - med mindre man allerede har taget beslutningen om at der skal "sælges" ud.

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg er enig i at opgaverne med transport af

indsatte, hvis de overtages fra politiet, kunne bruges til skånejob for nedslidte fængselsbetjente, men så sandelig også til afveksling for de betjente der går afdelingstjeneste rundt omkring i de forskellige fængsler og arresthuse, som i dag ikke har kørslen selv. Men det kunne være nogle af de emner, der kunne tages med når der nu snakkes så meget om udvikling og trivsel og frem for alt fastholdelse og rekruttering af nyt personale, og de ønsker de har til fremtidige arbejdsopgaver mv.

Men manglen på personale på nuværende tidspunkt (og det der ellers skal til, hvis vi skal overtage transporterne), er selvfølgelig et problem, men så må man jo se at kikke på hvad der er vores primære opgaver og mest sammenlignelige og hvad der så kan rokeres om på, så vi kan overtage denne opgave. Men lad os bare bruge dem som skånstillinger til at starte med, hvis det er det der skal til, for at holde "udsalget" for døren og vise at vi også selv kan tænke med hensyn til optimal resurseanvendelse. ■

DEBAT

Overvågningssamfund

*Af fængselsfunktionær
Karina Sørensen,
Statsfængslet Østjylland.*

Ude i det store samfund hersker der i disse tider stor debat, om vi skal have mere overvågning på vore gader og stræder. Dette kan der være både fordele og ulemper mod, men under alle omstændigheder så er det jo for at beskytte de uskyldige, og slå ned på forbryderne.

Men i Kriminalforsorgens regi hersker der lidt andre regler, for ingen overvåger sit personale så meget som Direktoratet for Kriminalforsorgen og Statsfængslet Østjylland.

Da vi flyttede til Enner Mark måtte vi pludselig finde os i, at skulle gå igennem en detektorkarm hver gang vi kom ind i fængslet udefra...

- Det er jo for at beskytte jer, så i ikke kan blive beskyldt for at tage mobiltelefoner med ind til de indsatte, lød et af svarene.

Vi får besked på at skrive ALT ind i klientsystemet... For tænk nu hvis de indsatte klager, så har I ryggen fri, når det kan dokumenteres, at der er handlet...

Formalia SKAL være i orden.

Med det i tanke, er jeg nået frem til min egentlige "historie".

Mandag den 27. april møder jeg ind på arbejdet, og her erfarer jeg, at indtil flere medarbejdere, både socialrådgivere og uniformeret personale, har modtaget et brev fra Sikkerhedsenheden/fængselsinspektøren.

Her står, at i forbindelse med en række artikler i efteråret i diverse aviser (vedrørende en kendt indsat) har Direktoratet gennemgået personalets log i klientsystemet. Her har de pågældende haft et "omfattende og atypisk søgemønster" hvor de "hyppigt har søgt

inden for mange forskellige områder i samme søgning, samt af og til udskriver blandt andet personjournal, henter stort foto og desuden sjældent gemmer opgaver". De omhandlende medarbejdere er nu blevet bedt om at begrunde deres søgninger skriftligt inden for en uge, og fængslet skal herefter overveje, om der i de konkrete sager kan være grundlag for en disciplinær undersøgelse/sanktion!

Hvad er nu det for noget? Kan vi nu ikke få lov til at passe vores arbejde, uden at skulle aflægge rapport til øverstbefalende?

Jeg syntes det er ganske beklageligt, at Kriminalforsorgen udleverer et arbejdsredskab, som vi alle bruger ganske flittigt, for så herefter at dunke os i hovedet, fordi vi enten bruger det for meget, eller på den "forkerte" måde. Direktoratet forlanger via principprogrammet, at vi skal have et indgående personkendskab til de indsatte – vi skal være kontaktperson og derfor sætte os ind i deres sager, og løbende orientere os om ændringer i deres laden og gøren, og notere hvis noget falder uden for normalen. Vi skal lave indstillinger til mødebehandlinger og alle deres ansøgninger, og gør derfor ofte brug af mange forskellige oplysninger i den indsatte sag. Så SELVFLØGELIG er vi logget meget ind på de forskellige indsatte.

Men jeg skal da have denne overvågningsepisode i mente næste gang en indsat kommer til mig og spørger, om jeg fx ikke lige kan undersøge, hvornår han har besøg næste gang – for så må jeg jo nok sige: "Desværre, det tør jeg ikke" eller "Jeg skal lige ringe til sikkerhedschefen og spørge, om jeg kan få "go" til at gå på klientsystemet"...

Så kære Sikkerhedsenhed – Stop jagten på en syndebug! Lad være med at mistænkeliggøre 10 medarbejdere, blot for at I kan holde jeres ryg fri overfor

pressen og advokater. Hvis I har noget konkret på, at nogen skulle have brudt deres tavshedspligt, så kom frem med det, og få de ansvarlige fyret. Hvis dette ikke er tilfældet, så tag og stol på og støt jeres medarbejdere, i stedet for at bruge både tid og ressourcer på sådan noget pjat. ■

Svar til fængselsfunktionær Karina Sørensen, Statsfængslet Østjylland

*Af sikkerhedschef
Michael Gjørup,
Sikkerhedsenheden
i Direktoratet for Kriminalforsorgen.*

Først nogle generelle betragtninger: dette indlæg demonstrerer desværre meget klart manglende forståelse for det ansvar, der følger med at have fri adgang til den mængde meget personfølsomme oplysninger, som netop Klientsystemet indeholder.

Man kunne eksempelvis overveje om man ville bryde sig om, at ansatte på et hospital har fri adgang til forskellige personlige oplysninger blot fordi, man på et tidspunkt har været indlagt på et tilfældigt hospital... eller at politifolk frit kan svælge i oplysninger fra Kriminalregistret.

Klientsystemet er et fortræffeligt arbejdsredskab indeholdende forskellige personlige oplysninger – herunder også på besøgende, adresser der anvendes i forbindelse med udgange, arbejdspladser til frigang m.v.

For at få lov til at registrere sådanne oplysninger er der en lang række af krav der skal opfyldes, herunder blandt andet logning og overvågning. Det er således

DEBAT

et krav til Kriminalforsorgen, at der i forbindelse med Klientssystemet føres kontroller i form af logning, så det er muligt at opklare og spore uautoriserede handlinger og føre disse tilbage til enkelt personer eller identificerbart netværksudstyr. Det er i den forbindelse værd at være opmærksom på, at det kan være en lovovertrædelse at anvende det, som kaldes "informationsbehandlingsfaciliteter" til uautoriserede formål jf. straffeloven. Privat anvendelse af oplysninger kan endvidere påføre Kriminalforsorgen en erstatningspligt.

Kontrollen har således flere funktioner - den beskytter indsatte mod både almindelig nysgerrighed og misbrug af personlige oplysninger, den beskytter ansatte mod uberettigede beskyldninger og opfylder lovmæssige krav i forhold til registrering af oplysninger m.v.

Denne kontrol er en del af Sikkerhedsenhedens arbejdsområde. En opgave vi i lighed med andre opgaver naturligvis tager alvorligt.

Jeg kan i den forbindelse tilføje, at det gudskelov er sjældent, at medarbejdere glemmer, at Klientsystemet ikke må anvendes for at tilfredsstille nysgerrighed, men at man rent faktisk skal have et både konkret og aktuelt sagsbehandlingsmæssigt behov.

Til Karina Sørensen skal mine bemærkninger være, at det er meget beklageligt, at du ikke er bekendt med - og ej heller har forståelse for - reglerne for anvendelse af Klientsystemet - herunder at alle oplysninger logges og at loggen stikprøvevis kontrolleres. Det er desuden beklageligt, at du ikke har forståelse for formålet med adgangskontrol, at overholde formalia og i øvrigt har en fuldstændig misforstået opfattelse af, at direktoratets fornemste opgave skulle være at holde sin egen ryg fri.

Der er ikke tale om, at medarbejdere mistænkeliggøres i forbindelse med kon-

trol af loggen. Vi udvælger et antal medarbejdere, som har et i forhold til normen atypisk søgemønster i Klientsystemet eller som har søgt på indsatte uden for egen institution. Institutionens leder anmodes om at bede de pågældende begrunde søgningerne - herunder om de har været fagligt relaterede. Har de det, så er det svaret tilbage og der foretages ikke yderligere. Hvis ikke, så anmodes institutionens leder om at vurdere om der er i den konkrete sag er grundlag for en disciplinær undersøgelse. Hvis det er tilfældet vil sagen blive overdraget til direktoratets Personalekontor.

For så vidt angår både adgangskontrol, kontrol af log og andre sikkerhedsmæssige foranstaltninger, så er formålet netop at sikre både medarbejdere og indsatte på mange forskellige niveauer - herunder en tryk arbejdssituation, hvor man har adgang til nødvendige og relevante oplysninger uden at man uretmæssigt kan udsættes for beskyldninger.

Lad mig afslutningsvis bemærke, at vi i Sikkerhedsenheden ikke bruger tid og ressourcer på pjat, men målrettet og professionelt arbejder med sikkerhed - til gavn for Kriminalforsorgen som helhed. Hvis du derimod vil bruge din tid og dine ressourcer på pjat ved at bruge kontrol af loggen som en undskyldning for ikke at udføre dit arbejde, så er det min klare opfattelse, at du burde overveje din ansættelse som fængselsfunktionær. Det vi har brug for er seriøse, professionelle og ansvarsbevidste medarbejdere, som forstår, accepterer og respekterer det som Kriminalforsorgen står for og vil medvirke til at fremme vores fælles arbejdsplads. ■

Svar til Karina Holm på debatindlægget "Slipset som sikkerhedsrisiko" som blev bragt i forrige nummer.

*Af Kontorchef
Liselotte Bering Liisberg
Personalekontoret i direktoratet*

Med henvisning til fængselsfunktionær Karina Holms debatindlæg i "Fængselsfunktionæren" 4/2009 med overskriften "Slipset som sikkerhedsrisiko" skal det indledningsvist slås fast, at der fra direktoratets side er stor forståelse for, at en hændelse som den beskrevne giver anledning til bekymring hos personalet.

Slipset blev indført for at tilføre uniformen en helhed og styrke indtrykket af autoritet og respekt og det at være velklædt. At alle der tilhører det uniformerede personale skal bære slips er begrundet i, at det uniformerede personale ikke skal se forskellige ud men signalere, at de tilhører en etat. Indførslen af slipset som en del af uniformen er således på ingen måde et udtryk for en nedprioritering af personalets sikkerhed.

Sikkerheden hos personalet er netop et område som direktoratet altid har stor fokus på. Desværre kan være svært helt at undgå situationer, hvor sikkerheden alligevel bliver sat på en prøve. At slipset er designet som et sikkerhedsslips - med velcrobånd i nakken - er netop for at undgå at slipset udgør en sikkerhedsrisiko. Hvor meget velcrobåndene skal overlappes hinanden, og dermed hvor stramt slipset skal sidde, er op til den enkelte medarbejder.

Afslutningsvist kan jeg oplyse, at uniformen, inklusiv slipset, inden for den nærmeste fremtid vil blive evalueret med hensyn til kvalitet, funktionalitet mv. - herunder hvad er godt og hvad er skidt. ■

NAVNE

Forbundets æresnål til Erling Grønholt Jensen, Ringe

På kongressen blev tidligere afdelingsformand og tillidsrepræsentant Erling Grønholt Jensen tildelt forbundets æresnål for sin lange og succesrige indsats både lokalt på Statsfængslet i Ringe og som mangeårigt medlem af forbundets hovedbestyrelse.

Erling har desuden varetaget en række tunge udvalgsposter i forbundet, hvor han også er en særdeles respekteret og afholdt kollega.

Erling blev indstillet til æresnålen af lokalafdelingen i Ringe og forbundsledelsen fulgte med glæde indstillingen.

Forbundsformand Kim Østerbye overrakte nålen og takkede Erling for den store indsats. Han talte til forsamlingen om Erlings store viden, engagement og hans dybtføjte interesse for udviklingen af fængslet som arbejdsplads, ikke mindst på arbejdsmiljøområdet, hvor Erling gennem årene har været en foregangsmand, med en viden som mange andre har ladet sig inspirere af.

Efter overrækkelse af nålen talte afdelingsformand Michael Kaj Jensen på den lukkede sektors vegne og takkede Erling for mange års godt kammeratskab og sammenhold. Han overbragte også sektorens afskedsgave, som blandt andet indeholdt et par fiskestænger, som forhåbentlig vil være med til at sikre Erling god fangst og give anledning til et par historier på fisketurene.

Erling Grønholt blev herefter hyldet af

alle kongressens deltagere med stående akklamationer.

Erling takkede for indstillingen til og tildelingen af æresnålen, taler og gaver, som han alt sammen var rigtig glad for. Han takkede forbundsledelsen for godt samarbejde og den lukkede sektor for de mange gode år i fællesskabet. Han talte også om vigtigheden af at bevare pionerånden – noget han altid havde synes vi var gode til og skal holde fast i. Så var han sikker på at den modstand hans kolleger nu mødte i deres tillidsrepræsentanthverv ville ophøre på sigt.

Vi takker Erling for en stor indsats og ønsker ham og hans familie et langt og lykkeligt otium, med mange gode fiske-ture og rejser. ■

*Af forbundssekretær
Ina Rasmussen*

Afs. ID-Nr. 46533
Dansk Fængselsforbund
Ramsingsvej 28A st. th.
2500 Valby

www.danskfaengselsforbund.dk

MAGASINPOST
STANDARD **B**

Vidste du det?

Fra begyndelsen af maj kan du også købe dagligvarer i Føtex, Bilka og Netto med dit MasterCard – gebyrfrit selvfølgelig!*

Søg online på www.faengselsforbundsbank.dk og opret gratis dit MasterCard med kreditret på 30.000 kr.

Hvis du har spørgsmål eller ønsker ansøgningen tilsendt på papir, så ring på 3378 1913

*Hvis du handler dagligvarer på nettet, kan nogle butikker opkræve et gebyr.

Dansk Fængselsforbund har sørget for ekstra gode vilkår og masser af fordele til deres medlemmer gennem et unikt samarbejde med Lån & Spar Bank.

Fængselsforbundsbank